

The Nanny en de hoop

Exclusief bij CIA én NIW:

Fran 'The Nanny' Drescher grijpt hoog.

'Make your grasp greater than your reach, else: what is heaven for?'

PAMELA STURHOOFD EN JESSICA VAN TIJN

Fran Drescher - de letterlijk wereldberoemde ster uit de hit-serie 'The Nanny' - was vorige week even in Nederland. Op uitnodiging van de Stichting Col-lectieve Israël Actie (CIA) was ze te gast op een bijzondere avond in Aalsmeer.

Zij was met vakantie en wilde geen publiciteit, maar maakte voor haar optreden in haar kledkamer met liefde tijd voor een kort interview met het NIW over heden en verleden. De rest van de avond zou ze het entertainende middelpunt zijn voor een publiek van zo'n zevenhonderd betalende bezoekers die waren afgekomen op deze veiling voor het goede doel: een fondsenwerving voor het Solidariteitsfonds van de CIA. De Stichting CIA is inmiddels een halve eeuw de grootste Nederlandse fondsenwerver ten behoeve van humanitaire projecten in Israël. Juist in deze moeilijke tijden in het Midden-Oosten is extra geld voor de ondersteunende projecten zeer nodig; zodat deze veiling precies op het juiste moment kwam.

Niet Italiaans

Drescher heeft haar Joodse roots nooit onder stoelen of banken geschoven. Sterker nog, toen zij het idee voor de sitcom The Nanny mocht komen presenteren bij de hoge bazen van de NBC werd er in eerste instantie op aangedrongen het Joodse element in de serie te vervangen door een Italiaanse setting. Maar

al was haar aanwezigheid in televisieland nog zo pril, Drescher weigerde zo'n ingrijpende verandering door te voeren. En zo groeide de Nanny, samen met haar al even onmiskenbaar Joodse moeder en grootmoeder, uit tot het eerste openlijk Joodse televisie-personage in de geschiedenis van de Amerikaanse televisie.

Die verdienste leverde haar niet lang geleden een Israëlische onderscheiding op. Drescher: „Het programma 'The Nanny' is op heel uiteenlopende plekken in de wereld zeer populair geworden, ook in onverwachte landen als Jordanië, Egypte en Saoedië Arabië. Ik werd geëerd in de Knesset, als dank voor mijn televisieshow, en voor de openlijk Joodse identiteit van het personage van de nanny. Israël is een plek waar zoveel verschillende culturen en religies wonen en samen komen. Ik denk dat het absoluut een plek is die onze ondersteuning verdient. Het reflecteert een tolerantie voor allerlei soorten mensen en dat zou op meer plekken in de wereld moeten.”

De verbondenheid met Israël was een van de redenen waarom ze uiteindelijk inging op de uitnodiging van Rob Voet, organisator van deze avond. En aldus ontstond: CIA meets the Nanny. Gasten werden in de gelegenheid gesteld tegen betaling aanwezig te zijn tijdens een 'meet and greet' met de superster of uitgebreidere 'meet and eat' voorafgaand aan de veiling zelf. In totaal leverde de avond Aalsmeer zo een bedrag van op 200.000 euro op dat besteed zal worden aan de lopende so-

FOTOS: JAN VAN BREDA

lidariteits-projecten van de Stichting (www.israelactie.nl)

Gered

De sitcom van Drescher stopte in 1999 vrij plotseling, het succes van de voorgaande jaren ten spijt. Ook in het privéleven van de actrice volgden de ontwikkelingen zich snel op. Haar huwelijk met *highschool sweetheart* Peter Marc Jacobson strandde, maar nog ingrijpender was het feit dat ze niet lang daarna fysieke problemen kreeg. Na een lange, lange tocht langs een indrukwekkende lijst medici werd kanker geconstateerd. Type-rend voor de kracht van Drescher, verwerkte ze deze traumatische tijd door met veel humor al haar ervaringen te beschrijven in haar bestseller *Cancer Schmancer*. Met dezelfde humor haalt ze in haar kledkamer een andere herinnering boven uit die periode van ziekte. Drescher: „Ik herinner me dat ik me *down* en zwak voelde na een operatie. Mijn nichtje Susan kwam langs voor de lunch, samen met mijn ouders. We zaten te praten en te eten, en plotseling verslikte Susan zich zo dat ze bijna stikte. Ik had ooit iemand zien stikken in een restaurant, dus ik sprong op om haar te helpen, mijn moeder begon te schreeuwen, mijn vader die nooit op of om kijkt als hij aan het eten is vroeg wat er aan de hand was... Je moet doorgaan met een soort pomp-bewegingen totdat het stuk eten loskomt. Uiteindelijk spuugde ze een klein stukje kip uit en wij stonden daar allemaal om haar heen om het stukje te inspecteren. Mijn moeder zei (Drescher doet haar moeders enorm Amerikaanse accent na): 'Het is niet eens zo groot', om het vervolgens met een overdreven grote servet op te pakken. Mijn nichtje stamelde: 'Je hebt mijn leven gered', en ik dacht: en jij het mijne! Want het was voor het eerst sinds mijn ziekte dat ik me weer een beetje mezelf voelde.”

Nu de ziekte al een paar jaar overwonnen is, zet Drescher zich meer dan ooit in om anderen te helpen. De lijst van charitatieve evenementen en initiatieven waaraan ze haar naam en inspanningen heeft verbonden is groot.

Privé is er inmiddels tijd en rust om de toekomst tegemoet te zien. Een vaste relatie heeft ze niet, en met gevoel voor drama zegt ze daarover: „Ik ben single en eenzaam...”, om die opmerking te vervolgen met haar even beroemde als luide lach, die ruimte laat voor interpretatie. Ze vervolgt: „Nee, niet eenzaam, maar ik heb de man nog niet ontmoet waar ik echt door van mijn stuk raak.”

Op de vraag of zo iemand naast vrijgezel, sexy, succesvol en grappig ook rijk moet zijn (haar eigen omschrijving!), komt een onverwacht serieus antwoord. Drescher: „Mijn laatste serieuze relatie liep stuk op het feit dat hij er niet goed tegen kon minder succesvol te zijn dan ik. Ik heb een heel rijk en vol leven, en weinig mannen hebben trek in de rol van 'Mr Drescher'. Mij heeft het nooit iets uitgemaakt of een man geld heeft of niet, maar voor mannen ligt dat anders! Kennelijk is het erg ingewikkeld voor ze om naast een succesvolle vrouw te leven. Ik heb nooit een relatie gehad met een rijke man, maar ik denk dat ik daar nu toch aan moet geloven...”

Geïnspireerd door haar eigen verhaal, eindigt ze haar speech met een prachtig gedicht van Emily Dickinson, op te vatten als inspiratie voor iedereen die ervoor openstaat:

*Hope is that thing with wings
that sits on the soul
and sings the song
without the words
and never stops
at all.*

© Special Eyes Productions, september 2006